

HØJSANGEN

Hannah Lie

Hannah Lie
Højsangen

Udgivet 2020 af Forlaget Ragnar

Forlagetragnar.dk

Copyright © 2020 Forlaget Ragnar & Hannah Lie

Omslagsdesign: Camilla Engrob, camillaengrob.dk

Korrektur, sats & layout: Lea Thume

1. udgave. Hæfte, ISBN: 978-87-94050-00-5

1. udgave. E-Pub, ISBN: 978-87-94050-01-2

1. udgave. PDF, ISBN: 978-87-94050-02-9

HØJSANGEN

Hannah Lie

København, 5. august 1975

Hun sad på forreste række i 7.C, og jeg lagde straks mærke til hende. Hendes hår var samlet i en tyk hestehale. Jeg startede timen med at fortælle om deres nye fag på skemaet – samfundsfag. Hun kiggede på mig, og mine kølige øjne registrerede det. En køn pige, tænkte jeg.

Skolen lugtede af sommerferie og ferniserede gulve overalt. Nede i hullet sad søster Francoise. Den høje, røde mur omkring skolen tog al sollyset fra hullet. Hun holdt øje med alle, som kom ind ad skoleporten, og der var altid tændt en lampe på bordet.

Nede på lærerværelset mødte jeg mine solbrændte kollegaer. De så afslappet og udhvilet ud.

”Nå, hvordan gik det?” spurgte Marianne.

”Godt,” svarede jeg.

”Jeg skal også have den åndssvage klasse ... i biologi.”

”Det skal nok gå.”

”Ja, ja du bliver klogere, Søren. De er kropumulige.”

”De er fulde af hormoner og bumser.”

”Uopdragne, det er ordet.”

Marianne var lærer på samme skole som jeg og havde haft klassen sidste år. Hele klassen havde mobbet hende, for Marianne var bedst til de små klasser. Det havde jeg også sagt til hende, men hun havde nægtet at give op. Det blev et langt skoleår for hende med mange breve til forældrene.

På forældremøderne blev viceinspektøren nødt til at deltage, ellers gik det helt galt mellem Marianne og forældrene.

København, september 1975

København sitrede under varmen. Vinduerne i klassen stod åbne, og en gang imellem lød en udrykning. Jeg kunne mærke sveddråberne løbe ned ad min krop, for jeg svedte stadig efter den sidste idrætstime. Eleverne havde bevæget sig slappe og dvaske rundt i skolegården. Jeg kiggede på uret og hørte hende le i samme sekund, klokken ringede. Jeg kiggede på hende og så hende virre med den lange, sommergyldne hestehale. Jeg tog mig selv i at smile, mens jeg gik ud ad døren.

På lærerværelset var luften knap så tyk af røg som den plejede, idet varmen gjorde, at alle vinduerne var åbne. Jeg gled ned i sofaen ved siden af Marianne. Hun rynkede lidt på næsen og spurgte: ”Har du ikke en ren T-shirt?”

”Ved du ikke, at rigtige mænd lugter af sved,” svarede jeg.

”Nej, ... du ved ... vi skal have lærerrådsmøde ... det er slemt nok med søstrene i den her varme.”

”Jeg forstår godt budskabet ..., sagde jeg og rejste mig fra sofaen.”

København, oktober 1975

Jeg så et glimt af hende, mens jeg stod og ventede på grønt ved søerne. Linje 1 kørte forbi, og hun sad og læste. Jeg havde givet lektier for i samfundsfag, måske var det dét, hun sad og læste. Og hørte min stemme.

København, november 1975

Efteråret var for længst forbi, og dagene var grå og humøret gråt i gråt. Jeg gik støt frem efter mine undervisningsplaner for mine klasser. I 7. C forsøgte de at få hold på de små partier yderst på venstrefløj. Jeg havde efterhånden fået oparbejdet en vis arbejdsmoral hos eleverne. Måske var det tanken om en prøveeksamen, der gjorde det. Det var efterhånden sjældent, at jeg måtte løfte stemmen eller smide nogle uden for døren. Hun rakte sjældent hånden op. Hun var vist lidt genert, men Gud, hvor blev hun kønnere og kønnere.

Marianne underviste ikke mere klassen. Det var gået helt galt, fordi hun havde givet en af drengene en lussing. Han var kommet med en flabet bemærkning om Mariannes store bryster.

Jylland, julen 1975

Før jul havde jeg købt nogle julegaver og givet dem til mine forældre, da de skulle holde jul hos min søster, Benedikte i USA. Hun havde også inviteret os, men Marianne led af flyskræk. Jeg havde lovet Benedikte, at jeg kom i sommerferien, men jeg gruede lidt ved tanken om det. Der var så frygteligt varmt i Arizona om sommeren.

Vi holdt jul hos Mariannes forældre i Jylland sammen med hendes bror og søster. Jeg bemærkede, at Marianne blev rigtigt ked af det, da hun så sin højgravide søster. Marianne var begyndt at miste modet, fordi hun ikke blev gravid, skønt jeg sagde, at det ikke hastede.

Nej, nej, hvorfor kunne min svigermor ikke holde sin mund, tænkte jeg, idet hun kom ind i stuen og sagde: ”Julen er børnenes fest.”

”Hvad så med de voksne,” udbrød Marianne spidst.

”Du ved, hvad jeg mener,” mumlede hendes mor og forsøgte at glatte ud.

”Så er dyret på bordet,” sagde hendes far og satte kalkunen på bordet.

Jeg tog Mariannes hånd og sagde: ”Det lyder godt.”

Det var nogle hårde dage for Marianne med al den barnelatter og gråd. Jeg glædede mig til, at vi skulle hjem igen.

København, nytår 1975

Marianne græd og græd. Lige meget hvad jeg sagde eller gjorde, så græd hun bare endnu mere. Det havde hun gjort, lige siden vi kom hjem fra Jylland. Først nu blev jeg klar over, hvor meget det pinte hende det med børn. Hun blev meget fuld til nytår og grov og råbte, det var min skyld, vi ingen børn havde.

København, januar 1976

Små pytter af sjaap lå på gangene, og overalt lugtede der af vådt overtøj. Januar lå tungt og trygt over skolen.

I dag var hun kommet i skole med kort hår. Det var en skam, klædte slet ikke hendes ansigt og på vej ud af klassen sagde jeg til hende: ”Har du ikke fået nyt hår?”

Hun lyste helt op i sit 13-årige, glatte ansigt og nikkede. Jeg vidste ikke, hvad der var med den pige?

Norge, Gudbrandsdalen, vinterferien februar 1976

Jeg løb i et vintereventyr sammen med Marianne, men hendes tårer faldt stille i vores spor. Jeg stak stavene ned i den dybe sne og tog skiene af og satte dem ved siden af stavene.

”Nu må det have en ende,” sagde jeg.

Mariannes ansigt var helt opløst, og jeg trak hendes rystende krop tæt ind til mig.

”Elsker du mig?” spurgte Marianne.

”Ja,” svarede jeg.

”Tror du, at det lykkedes nu?”

”Ja.”

”Hvorfor?”

”Fordi, jeg siger det. Hvor svært kan det være?”

Jeg tog mine ski på og rakte ud efter mine stave, da Marianne stillede sig op foran mig. Hun havde blottet sine bryster, og brystvorterne strittede i kulden.

”Tror du ikke, de kan bruges til at amme et barn?” spurgte hun.

”Selvfølgelig ... lyn nu op ... du bliver bare forkølet,” svarede jeg.

”Men tror du, det lykkedes?”

”Ja, det har jeg jo sagt ... kom så ... så løber vi videre.”

København, maj 1976

Varmen kom langsom, men Marianne var stadig ikke blevet gravid. Vi havde prøvet alle variationer både i og uden for sengen. Det var et helvede, det hele handlede om, at hun ville være mor, så sex var ikke sjovt mere. Det var blevet en pligt.

En dag tog jeg Marianne med ud til Sorgenfri park, hvor jeg var kommet en del som dreng. Min mor havde haft en tante på Lyngby Hovedgade. Jeg havde fortalt Marianne om Viggo Stuckenbergs digt: To som elsker hinanden. Vist hende muren, hvor digtet var hugget ind i stenene, mens jeg fortalte lidt om hans liv, hans ægteskabelige skærmydsler og tidlige død.

”De havde børn, alligevel var de ikke lykkelige. I hvert fald ikke sammen,” forklarede jeg.

”Hvad mener du med ikke sammen?” spurgte Marianne.

”Konen stak af med en anden. Til New Zealand, hvor hun senere begik selvmord.”

”Hvad med ham hun stak af med?”

”Han rejste hjem igen.”

”Det havde været billigere, hvis de bare var stukket af til Jylland.”

København, oktober 1976

Jeg så hende sjippe i skolegården hver dag. Jeg måtte tage mig selv i ikke at kigge for meget på hende. Hendes krop var på nippet til at springe ud med små spirende bryster og hvalpefedt på numsen. En af mine kollegaer, Francois Renault kom forbi og begyndte at snakke. Han kaldte mig vikingen, fordi jeg var livredder på stranden hver sommer, uanset vejret. Vi begyndte at gå rundt i skolegården, mens han talte om den pige, som var forsvundet for en uges tid siden. Hun havde gået på den skole, hvor hans kone var lærer. Alle på skolen var blevet afhørt, og det havde været meget ubehageligt, havde hans kone sagt.

”Politiet har fundet hendes tøj i en skov ... hvor må det være forfærdeligt for forældrene,” fortalte Renault.

Jeg havde læst om sagen i avisen. Det slog mig, at pigen havde den samme alder som hende.

”Forsvandt hun efter skole?” spurgte jeg.

”Ja, midt om eftermiddagen,” svarede Renault.

”Måske vi skulle sikre os ... at eleverne kommer sikkert hjem.”

”Vi kan da ikke følge hver enkelt elev hjem...”

”Neej ... det’ bare ... ja, jeg kan ikke have det.”

”Det forstår jeg godt ... det...” men i det samme ringede skoleklokken.

Pludselig stod hun foran mig og spurgte, om det var i morgen, klassen skulle på tur? Jeg så på hende og bemærkede håret var ikke kort mere. Det var godt, tænkte jeg og svarede: ”Ja, det er i morgen,” og følte mig lidt fortabt.

København, november 1976

Det var på forsiden af alle aviser. De havde fundet pigen, og det var frygteligt. Jeg så de halvstore piger stikke hovederne sammen i skolefrikvartererne og hørte ordene voldtaget og kvalt. *Hun* var helt blank i ansigtet. Jeg prøvede at holde øje med hende, når hun fik fri, men der kom altid et eller andet i vejen. Jeg blev så glad indeni, når jeg så hende næste dag i klassen.

Renault mente, at skolen skulle flage på halv, for det var dagen, hvor den myrdede pige skulle begraves. Han talte om, hvordan pigen var blevet dumpet som affald i vandet. Hans kones skole ville flage på halv, men skolelederen sagde, at det ikke kunne komme på tale. Det gjorde man kun, hvis det var en fra kongehuset.

”Vi kan samle ind til en buket blomster ... er der stemning for det?” spurgte skolelederen.

”Det vil min kone blive glad for. Jeg vil godt stå for indsamlingen,” svarede Renault.

København, december 1976

”Nu skal du høre noget sjovt,” sagde Marianne.

”Endnu en vits om søstrene?” sagde jeg.

”Nej. Det er noget helt andet. En af pigerne. Du skulle have set hende!” sagde Marianne.

”Hvem er det du snakker om?”

”Hende der, Louise ... ja, hende, der klagede over sin karakter i biologi, dengang jeg havde hende. Hun var helt rød i ansigtet. Lignede en kogt hummer. Jeg kunne ikke lade være med at grine af hende. Ved du hvad? Hun havde taget for meget højfjeldssol. Hvor dum kan man være?”

”Det kan være svært i den alder. Bumsen og sådan noget. Hun har måske en sart hud. Ligesom dig. Du kan heller ikke tåle for meget sol.”

”Det er lige meget, hvad jeg siger, når det gælder hende.”

”Hvad mener du?”

”Hun er vist din lille kæledægge.”

”Sikke noget snak.”

København, juni 1977

Det var sidste skoledag. I klasseværelserne lå stabler af bøger, og Marianne gik og mukkede nede på biblioteket. Hun skulle føre listerne sammen med søster Christel.

”Hun stinker sgu altid af gin,” sagde Marianne.
”Hun har nok ikke så mange fornøjelser,” sagde jeg.
”Fornøjelser! Nej, bønnen hele tiden.”
”Har du sovet dårligt?”
”Næh, det er bare.... åh, det tager så lang tid sammen med hende. Hun er så omstændelig.”
”Der mangler heller aldrig nogen bøger.”
”Ja, ja ... men det kunne være rart med nye bøger.”
”Ja, de er noget lasede mange af dem.”
”Nå, jeg må se at få det overstået.”

Arizona, Glendale, juli 1977

Klokken var seks om morgenen, og jeg svedte. Jeg løb, før det blev alt for varmt og mødte ingen mennesker på min tur. Min søsters hus lå i en forstad til Phoenix, hvor min svoger arbejdede som chef i en supermarkeds kæde. De havde en datter som gik i high school, i øjeblikket var hun på en camp, men ville komme hjem, inden jeg rejste. Benedikte, min søster, brugte al sin tid på velgørelser i den lokale, presbyterianske kirke.

”Jeg kan godt lide det. Parkeringspladserne er også bedre her end ved baptistkirken,” sagde hun.

Min svoger, Tom, var en hyggelig mand, som tændte op i grillen i baghaven med en Budweiser i hånden. Benedikte var blevet tyk, for hun tog bilen til alt, fordi hun havde ikke nogen cykel. Min mor havde sagt til mig, da de kom hjem efter jul, at Benedikte havde taget noget på.

”Har du sagt det til hende?” spurgte jeg.

”Nej, det synes jeg ikke rigtig, jeg kunne tillade mig,” svarede hun.

Benedikte var en splejs som barn. Jeg kunne huske, at min mor altid øste mere sovs på hendes kartofler end mine. Jeg fik et chok, da jeg så Benediktes datter, Kimberley, aldrig havde jeg set så tyk en pige.

”Kim dyrker ikke noget sport. Hun har lidt problemer med astma ... bliver hurtigt stakåndet,” forklarede Benedikte.

Jeg var da ingen sylfide og skulle træne meget for at holde min vægt. Det var derfor, at jeg var i træningscentret et par gange om ugen.

Flyet lettede, jeg lænede mig tilbage i sædet og glædede mig til at komme hjem. Jeg havde sagt til Benedikte, at jeg ikke vidste, hvornår jeg kom igen. Hun havde forslået, at jeg skulle sende Marianne til psykolog, så hun kunne komme over sin flyskræk.

Liseleje, august 1977

Marianne havde lånt et sommerhus i Liseleje. Det var en venindes forældre, der ejede det, men de boede i Sydfrankrig. Huset var et typisk sommerhus fra 60'erne, og lå på en sidevej. Det første Marianne gjorde, var at sprede et tæppe ud på græsplænen. Hun ville tage solbad nøgen, for hun orkede ikke at høre idrætslæreren Johns bemærkninger om hendes blege hud.

Om aftenen gik vi tur ved stranden, hvor Marianne talte om vores barnløshed. Hun syntes, vi skulle prøve noget hormonbehandling. Jeg standsede op og gloede på hende.

”Lad dog være med at se så dum ud,” sagde hun.

”Den mulighed har jeg slet ikke tænkt på,” sagde jeg.

”Hvad synes du?”

”Øh, det ved jeg ikke rigtigt...”

”Lægen sagde, at der var stor sandsynlighed for, jeg kunne blive gravid på den måde.”

Tanken var mig lidt imod, for på eller anden måde syntes jeg, at det var lidt af en falliterklæring.

København, august 1977

Den daglige trummerum indfandt sig hurtigt efter sommerferien. Jeg underviste stadig den samme klasse, hvor hun gik og lagde mærke til, at hun i sommerens løb var vokset fra hvalpefedtet og til en slank, sporty krop. Hestehalen var også blevet kortere. Det var nok hendes sidste år på skolen, og jeg blev lidt trist ved tanken. Her sad en meget ung pige, som ikke anede, hvad hun gjorde ved mig.

Aldrig havde jeg tænkt på nogen elev uden for skoletid, men hun var tit og ofte i mine tanker. Hun larmede desværre aldrig. Tænk, hvis jeg blev nødt til tage en alvorlig snak med hende? Ansigt til ansigt. Jeg ville servere saftevand og småkager og få hende til at slappe af og smile. Hun havde et skønt smil, hvor selv de blå øjne smilede.

København, oktober 1977

Jeg så hende danse tæt med klassens mest populære dreng og blev lidt jaloux. Teatersalen var pyntet op til fest for 9. klasserne, og jeg havde vagten. Jeg kiggede ud ad vinduet og så, at det allerede var mørkt, kun den amerikanske ambassade var badet i lys.

Ved demonstrationer foran ambassaden stod jeg og sørgede for, at eleverne ikke blev forulempet af demonstranterne, eller

eleverne stillede sig op og råbte med på slagordene. Jeg så nogle af mine tidligere medstuderende ved disse demonstrationer. De stod med deres plancher, som krævede USA ud af El Salvador, men de stod aldrig foran den russiske ambassade. Jeg hilste næsten altid på Carsten. Han havde været en glødende socialist på seminariet og havde aldrig forsømt nogen lejlighed til at tale om social uretfærdighed i hele verden og sagde: ”Folket behøver ikke at lide. Sammen kan vi bekæmpe de imperialistiske stater.”

”Hvorfor er der så en mur? Er det for at beskytte dem i øst eller vest,” sagde jeg altid.

Så jeg blev hujet ud af de andre på seminariet, også lærerne, det havde været svært at være borgerlig.

Klokken var næsten halv ti, og det var den sidste dans, så jeg trykkede på kontakten, festen var forbi. De tumlede ud i skolegården, og jeg lukkede og slukkede i teatersalen. Jeg åbnede ikke nogen vinduer og syntes, at jeg kunne dufte hende. I morgen skulle vi på hospitalet og lave et barn.

København, december 1977

Mine forældre tog altid over til min søster, kun en enkelt gang havde de holdt jul sammen med min svigerfamilie og det havde været nok. De sagde det ikke, men slog altid på, at det betød meget for Benedikte. Et eller andet sted havde de nok haft større forventninger til deres eneste søn. Hvis jeg i det mindste havde været lektor på et gymnasium. Nu havde jeg en kæreste, som også var skolelærer, som ovenikøbet var fra Jylland. Min far var pensioneret embedsmand fra justitsministeriet og ærkekøbenhavnerv og dansker, skønt hans far var tysk. Min far havde gået på Sct. Petri skole og bevægede sig ikke længere væk end til Klampenborg. Han

holdt af at sidde på en bænk på Østerbrogade og se de kønne piger cykle forbi. Han kunne ikke drømme om at være min mor utro, men han satte pris på skønhed. Han gik i Det Kongelig Teater om vinteren og i Tivoli om sommeren.

Jeg var en skuffelse for ham. Tredje gang jeg dumpede på jurastudiet, var han parat til at betale for en tutor til mig, men min mor fik ham til at indse, at hans søn ikke var klog nok til universitetet. Den dag jeg fik min afgangseksamen fra seminariet, gav han mig Blichers samlede værker og sagde: ”Læs dem. Du får ikke et smukkere dansk.”

København, begyndelsen af januar 1978

Nogle gange mødte jeg tidligt ind på skolen, for jeg holdt af at se den mørke skole og vide, det kun var mig, som var der. Jeg havde efter megen overtalelse fået en nøgle til skolen. Det var ægteparret Larson, som boede på skolen, der var imod, fordi de holdt ikke af at se nogen på gangene efter fyraften.

Jeg havde aldrig været oppe, hvor de boede. Hvis jeg mødte en af dem om morgenen, udvekslede vi højst et godmorgen. Det gjorde mig ikke noget, for de passede deres og jeg mit. Jeg åbnede døren, genkendte straks lugten af skole. Det var lugten af børn og voksne, og jeg kunne godt lide den lugt. Der var noget trygt og godt over den lugt.

Egentlig ville jeg gå over i gymnastiksalen og træne lidt i ribberne, men kom i tanke om noget jeg havde glemt oppe i klasseværelset i går. Jeg tog den første trappe i et firspring. Følte mig glad og ovenpå, skønt jeg skulle helt op til tredje sal, men pludselig snublede jeg over noget. Jeg havde ikke tændt lyset, for jeg kendte vejen så godt, at det ikke var nødvendigt. Det var sikkert en madkasse, tænkte jeg og bøjedede mig for at samle den op. Mærkede noget blødt, og tænkte, det var en

jakke en elev havde glemt. Men den føltes underligt at røre ved, så jeg tændte for lyset og stivnede fuldstændig. Det var et barn, som lå der for enden af trappen. Jeg faldt på knæ og fjernede forsigtigt håret fra ansigtet. ”Nej,” gispede jeg. Det kunne ikke være rigtigt, og jeg søgte efter pulsen, men der var ingen. Lagde mit øre ned til barnets mund for at høre vejrtrækningen, men der var ingen. Jeg mærkede på kinden, men den var kold. Hun var død. Min lille, smukke pige var død, og jeg tog hende i min favn og skreg min sorg ud.

Pludselig blev lyset tændt, og hr. Larson stod der.

”Hun er død,” hulkede jeg grådkvalt.

”Død?” gentog han, og stod og så lidt beklemmt ud og gik igen.

Der lød stemmer på trapperne, og hr. Larson sagde: ”Han sidder deroppe.”

”Søren, vi har ringet efter politiet,” sagde viceinspektør Petersen.

Jeg kiggede tomt på ham.

Alt foregik i en tåge for mig. Jeg registrerede at politiet og ambulancen kom, men min hjerne nægtede at tro på det som var sket. Ingen døde som fjortenårig, og jeg kunne slet ikke få det ind i mit hoved.

”Kom, Søren ... lad os gå ned på mit kontor. Du kan ikke gøre mere,” sagde Petersen.

”Nej, jeg må blive her ... passe på Louise,” sagde jeg.

”Der er andre til at tage over nu,” sagde Petersen, og nikkede til ambulancefolkene.

”Du kan ikke gøre mere,” sagde en af dem til mig, og satte sig på hug, og lagde sin arm på min: ”Lad os tage os af pigen. Det er bedst sådan.”

Ambulancefolkene tog forsigtigt Louise, og lagde hende på en bære, og svøbte et tæppe om kroppen, og dækkede hendes ansigt. Jeg mærkede en hånd på min skulder, og hørte Petersen, som sagde: ”Kom. Du kan ikke gøre mere.”

Petersen gav mig et glas cognac og sagde: ”Det vil gøre dig godt.”

Jeg tømte glasset i et drag.

”En til”? spurgte han.

”Ja tak”, svarede jeg.

Han skænkede op igen, men denne gang tog jeg kun en slurk og sagde: ”Jeg må også se at komme op i klassen ... de venter på mig.”

”Det skal du ikke tænke på, Søren. Renault klarer det,” sagde Petersen.

”Gør han?”

”Ja, du tager resten af dagen fri ... ja, det er fandeme svært det her”, sagde han, og strøg sig over panden.

Jeg sagde ikke noget. Mit hoved kunne slet ikke fatte, hvad der var sket, men jeg så mig selv sidde og rokke hendes døde krop. Var det her virkelig sket?

København, slutningen af januar 1978

Jeg slog ud med armene og lod mig bære af vinden, som havde suget mig op i sine luftlommer. Vinden bar mig hen til øens afgrund for at føre mig videre ud i Det Ægæiske Hav, ned på bunden til nereiderne, ned til Amfitrite, Poseidons hustru. Jeg skulle bo i hendes smukke palads på havets bund, hvor alle erindringer boblede op til havets overflade for at forsvinde i jordens atmosfære. Alene tankens kraft blev tilbage, hinsides helvede, hinsides al smerte og lidelse kunne jeg smyge mig ind i bølgende tang, flyde gennem det blå, blå vand. Jeg kunne stige op og ned, uden der var noget, som tyngede ned, glide gennem vandet med delfiner, hvis glinsende hud blev reflekteret af solens stråler. Endelig var jeg fri. Men tærerne, mine forbandede tær havde grebet fast i de få strittende

soltørrede græstotter på grænsen til et nyt liv. Hænderne havde også grebet fat i et enkelt strå, ja, mine hænder hagede sig fast til noget, der måske kunne kaldes et liv, set udefra. Et liv, der som en anden kødædende plante ikke gav slip på sit offer. Langsomt satte livet sine glubske kæber i min krop for at tygge mig tilbage til livet og alligevel æde alt med hud og hår. Det var, hvad et såkaldt liv bød mig. Skønt jeg havde opgivet alt og alle, havde livet ikke opgivet mig. Livet bød mig at tage stafetten op og løbe videre i en ubarmhjertig maraton, som var begyndt år 0. Drømmenes og håbets tid var slut.

København, marts 1978

Jeg så de spæde tegn på, at foråret så småt var på vej, men det var mig inderligt ligegyldigt. Jeg stod op hver dag, men alt skete i en døs, dagene så ens og grå ud og alt hvad jeg foretog mig var uden for glædens rækkevidde. Min hjerne prøvede at nå ud på den anden side af bolværket, men det var svært. Det var som om der hele tiden var en brist i min hjerne, jeg kunne simpelthen ikke få den til at spille. Jeg levede ikke.

Det var chokket, sagde psykologen, og jeg benægtede det ikke, men fortalte ikke om mine følelser for pigen. Det var for pinligt at sige, at jeg savnede hende hver dag. Aldrig havde jeg skænket det nogen tanke, at hun kunne dø.

København, april 1978

Marianne var utroligt sød ved mig og gjorde alt for at opmuntre mig og sagde: ”Du kunne ikke have gjort noget ... det var også så forfærdeligt ... netop du skulle finde hende.”

”Jeg kan stadig ikke forstå det? Falde ned ad trapperne,” sagde jeg.

”Ja, det var noget mærkeligt noget ... måske hun ikke havde det så godt?”

”Tror du ikke?”

”Piger i den alder ... bumser, drenge og hvad ved jeg...”

”Hun var bare så stille ... hvis jeg havde vidst...”

”Du må ikke plage dig selv. Har psykologen ikke sagt noget?”

”Jo, jeg skal tilgive mig selv, men...”

”Der kan du se ... lad os snakke om noget andet. Du bliver så ked af det.”

”Ja, undskyld...”

”Du skal ikke undskylde ... jeg elsker dig...”

Sagen blev lukket og kaldt en tragedie, og skolen afholdt en mindehøjtidelighed for pigen. Hverdagen på skolen fortsatte med undervisning, lærermøder og glemsel. Bare ikke for mig. Jeg havde simpelthen så svært ved at komme videre, men gik ikke til psykolog mere, for jeg havde givet udtryk for, at det gik bedre, tingene tog bare lidt tid, havde jeg forklaret.

”Du må give dig selv lov til at sørge ... men det er også vigtigt at komme videre,” sagde psykologen.

Jeg gjorde ingen indvendinger imod det, men det var en stor løgn, at jeg havde fået det bedre. Hver dag forsøgte jeg at navigere rundt i min mangel på at have et liv. Kun når jeg pressede mig selv i svømmehallen, mærkede jeg livet.

København, juni 1978

Det var sidste dag før sommerferien. Jeg var endnu på skolen, skønt klokken var efterhånden mange, men jeg kunne

ikke tage mig sammen til at gå hjem. Jeg følte en uro, men vidste ikke hvorfor. Det var en følelse, jeg havde haft i et stykke tid, og den kunne komme, når jeg sad og så tv sammen med Marianne. Først troede jeg, at jeg havde drukket for meget kaffe, så det skar jeg ned på, men det hjalp ikke. Uroen kom alligevel, og det eneste, der hjalp lidt, var at cykle en tur rundt om søerne.

Nu kom uroen igen, mens jeg sad i klasseværelset. Jeg tænkte en gåtur hjem ville hjælpe og tog min taske og samlede mine ting sammen. Jeg skulle lige til at rejse mig, men dumpede ned i stolen igen.

Henne i døren stod hun.

”Louise,” udbød jeg, og sprang op, og var i et nu henne ved døren, men hun var væk. Jeg styrtede ud på gangen, men hun var ingen steder at se. Jeg havde set hende, Louise var vendt tilbage, for min længsel efter hende havde fået hende til at komme.

Jeg stod rådvild og kiggede rundt efter Louise, men blev i tvivl, om jeg virkelig havde set hende. Jeg gik hen på lærerværelset, tog noget vand og overbeviste mig selv om, at jeg trængte til ferie.

”Hr. Schmidt,” sagde en stemme.

Jeg for sammen, det var Louises stemme, jeg vendte mig langsomt om. Der stod hun, og smilede genert til mig.

”Louise” sagde jeg, og gik langsom hen imod hende, jeg var bange for, at hun forsvandt igen.

”Er skolen lukket?” spurgte hun.

”Ja, det er sommerferie,” svarede jeg, stadig ikke sikker på, at det her var rigtigt.

”Så der er ingen her?”

”Nej ... kun Larson.”

”Åh, ja, hr. Larson fra sløjdd.”

Hr. Larson underviste i sløjdd, og gik altid i en beige farvet kittel med en pibe i lommen. Han var en dygtig sløjddlærer, men kunne ikke fordrage eleverne.

Jeg havde set Louise med en del træting, et saltkar, en bakke og et avisstativ, så det var jeg ikke forundret over.

”Jeg må gå nu,” sagde Louise.

”Nej, ikke allerede ... bliv lidt...” sagde jeg lettere desperat.

”Nej, det kan jeg ikke, hr. Schmidt.”

”Sig Søren ... ikke hr. Schmidt ... jeg vil bare så gerne...”

Men hun var allerede væk. Pludselig kunne jeg lugte piberøg, og hr. Larson stod og så på mig.

”Så De hende?” spurgte jeg.

”Så hvem?” svarede hr. Larson.

Jeg skulle lige til at fortælle ham det, men hans misfornøjede ansigtsudtryk gjorde, jeg lod være og sagde: ”Nå, jeg går nu ... og god sommerferie.”

Jeg kunne ikke sove og hele natten tænkte jeg på det, jeg havde oplevet. Havde jeg virkelig set Louise? For så i det næste øjeblik at afvise det, men det var bare så virkeligt at høre hendes stemme. Det var hendes stemme, smuk og skrøbelig. Jeg havde ikke sagt noget til Marianne, for hun ville have afvist det som fri fantasi. En aften havde vi set et program om overnaturlige ting i England. Man havde sagt i programmet, at England var det land i verden, hvor der skete flest overnaturlige ting.

Særlig en episode havde vakt min nysgerrighed. Det var en historie om et ungt par, som blev myrdet et ensomt beliggende sted. I en kløft var de blevet overfaldet af nogle mænd, som havde frarøvet dem deres ejendele og værdigenstande. Det unge par havde været på vej til en kirke for at blive gift og havde gjort holdt på en kro, hvor disse mænd havde set deres fine klæder. I den tro, at parret havde været rige, satte overfaldsmændene efter dem, da parret forlod kroen. I en slugt blev de myrdet og begravet tæt ved gerningsstedet. Morderne blev aldrig fundet. Men rygter på egnen sagde, at den ene blev sindssyg, den anden hang sig selv og den tredje styrtede i døden fra en klippe.

Årtier senere blev resterne af det unge par fundet og begravet i indviet jord. Men på stormfulde nætter kunne man høre det unge pars bøn for barmhjertighed. Sådan gik fortællingen på egnen, og det gav alle kuldegysninger. Ingen gik frivillig gennem den kløft om natten og hørte de angstfulde skrig.

”Sikke noget pjat,” sagde Marianne.

”Det var da en trist og uhyggelig historie,” sagde jeg.

”Ja, men det er så længe siden... og folks fantasi på et mørkt og ensomt sted ... nej det tror jeg ikke på.”

Derfor fortalte jeg ikke noget om min oplevelse på skolen, for jeg kunne også fornemme, at Marianne ikke brød sig om at tale om det. Det gjorde ingen på skolen. Fra skolens side havde man gjort alt for at neddykke hændelsen, for sagen skulle helst gå i glemmebogen.

Jeg var den eneste som ikke kunne glemme.

Asserbo, juli 1978

Hele sommeren havde jeg været livredder i Asserbo, og det havde været alle tiders. Vi havde lejet et sommerhus hele juli måned. Jeg havde nydt at være ude næsten hele tiden, selv når det regnede, nød jeg det.

Så sad jeg inde i skuret, hørte regnen tromme på taget og tænkte på den aften på skolen, hvor Louise kom til mig. Hendes ansigt stod lyslevende for mig, men der var noget forandret ved det. Det var en ung piges ansigt, men der var også noget andet, noget hemmelighedsfuldt, noget der ikke kunne siges. I de øjeblikke følte jeg mig tæt på hende.

På solskinsdagene forsvandt hun i solen og menneskemyldret.

Marianne talte om at adoptere, for vi havde opgivet at få børn på naturlig vis. Hun mente at blive gift og få et barn, ville fuldende vores forhold, og som sommeren var gået mellem os, var jeg ikke afvisende over for nogen af delene. Marianne havde været så tændt på mig hele sommeren og sagde, at jeg var manden i hendes liv. Den, hun altid ville have en hverdag med, og jeg følte, at jeg kun kunne sige ja.

København, september 1978

Det skete igen. Pludselig stod hun der i døråbningen og sagde: ”Hej, hr. Schmidt ... nej, Søren. Jeg skal sige Søren.”

”Louise,” sagde jeg, og gik tøvende hen til hende.

”Hvor er du brun?”

”Jeg har også været ude hele sommeren.”

”I sommerhus?”

”Som livredder.”

”Jeg er ikke så god til at svømme ... jeg kan ikke lide at få vand i ørerne.”

”Jeg har en god teknik ... gør sådan her,” og jeg begyndte at dunke let på siden af mit hoved, kun for at opdage, at hun var forsvundet.

Jeg løb ikke ud på gangen, men satte mig ned med følelsen af, at hun ville komme igen.

København, oktober 1978

Jeg var begyndt på noget nyt, noget som jeg aldrig ville have troet om mig selv. Jeg læste højt af Bibelen, og det var Højsangen, som pludselig havde grebet mig. Hver måned holdt

skolen en fælles gudstjeneste for alle elever, både protestanter og katolikker. Jeg brugte mest tid på at slå ned på larm under gudstjenesterne, men lige netop den dag havde eleverne været usædvanlig rolige. Måske var det præsten, det havde været den katolske præst. Han havde været rigtig god, meget bedre end den protestantiske præst. Den katolske var mere nærværende, og talte et sprog, som fangede eleverne. Han havde læst et stykke højt fra Det Gamle Testamente og havde kaldt det et kærlighedsbrev til gud. Det var utroligt smukt, så bagefter havde jeg spurgt ham, hvilken bog i Det Gamle Testamente det var?

”Det er Højsangen,” havde han svaret.

”Højsangen ... det vidste jeg ikke, der var noget, der hed,” sagde jeg.

Han gav sig til at fortælle, at Højsangen var en samling kærlighedsdigte. De beskrev kærligheden mellem de to elskende Sulamit og Salomo.

”Digtene sprudler af en billedrigdom, som kun semitisk poesi kan,” sagde han.

”Ja, ja,” sagde jeg, men hørte ikke rigtigt efter mere, for jeg var kommet til at tænke på noget.

”Du er velkommen til at komme og høre mere ... jeg holder en lille studiekreds hver tirsdag aften.”

”Tak. Det vil jeg huske ...”

Jeg havde taget en bibel fra kirkerummet på skolen. Et eller andet sted vidste jeg, at hun ville høre mine ord og være hos mig.

Jeg glædede mig hele ugen til at læse højt for Louise, det var altid fredag eftermiddag. På det tidspunkt var skolen tom, og alle var gået hjem. Ingen elever kom og forstyrrede mig. Fredag var ikke en dag, hvor nogen blev på skolen længere end højst nødvendigt. Sådan havde jeg også selv haft det, men ikke længere. Jeg gav mig ikke lov til at tænke på højt læsningen, før

skoleklokken lød efter sidste time. Alligevel kunne jeg mærke en følelse af glæde og overskud.

Marianne troede det var, fordi vi skulle giftes og adoptere et barn, og jeg nænnede ikke at sige noget. Jeg lod hende blive i troen, at jeg så frem til det, men jeg havde lidt dårlig samvittighed over det. Men hun var så glad, og det var godt. Jeg huskede kun alt for tydeligt tiden, hvor hendes krop frastødte alt.

København, september 1977

Hun var så ulykkelig og græd hele tiden og hadede alle gravide kvinder hun så!

Jeg var faktisk bekymret for, at hun ville gøre noget dumt som at tage en barnevogn med en baby, men hun gjorde heldigvis ikke noget. Bortset fra hun absolut ikke havde kunne tåle synet af Louise.

Det startede dengang, hvor en af lærerne, der hed John havde sagt noget til Marianne nede på lærerværelset. Hun var blevet stiktosset på ham. Og mig. John havde grinet ad hende og havde sagt: ”Nå, din kæreste er vist hårdt ramt.”

”Hårdt ramt? Hvad mener du?” spurgte Marianne lettere forundret.

”Ja, han sværmer vist for en af sine elever ... en køn pige ... Louise, hedder hun vist.”

”Sikke noget pjat ... hvorfor skulle Søren det?”

”Åh, det sker jo ... men det går nok over.”

”Ved du hvad ... jeg synes, du skulle passe dig selv ... som om alle ikke ved, hvordan du kissemisser med Helle rundt om på skolen.”

”Hun er i hvert fald ikke en elev!”

Marianne havde fortalt mig, hvad John havde sagt til hende. Hun var rasende over at være blevet ydmyget af ham, for Marianne kunne ikke snuppe ham. John var idrætslærer og rigtigt god til drengene. Han var i kanon form og knoklede rundt på fodboldbanen i timerne. Om sommeren, når vinduerne stod åbne, kunne man høre Johns ophidsede stemme råbe: ”Skyd for fanden, Lars ... hvad venter du på?”

Søstrene var utilfredse med Johns banden, men skolelederen så igennem fingre med det. Hun vidste, at hun ikke fandt en bedre idrætslærer end John. Derfor var det meget hårdt for Marianne, at det var netop ham. Hvis han vidste det, så vidste alle lærerne det.

Marianne var så vred, at hun kylede en pokal efter mig, som jeg havde vundet i svømning i mine unge år. Den faldt på gulvet, og knækkede en hank.

Jeg samlede den op, og stillede den på plads igen og prøvede at holde om hende, men hun slog ud efter mig og snerrede ”Rør mig ikke.”

”Prøv nu at høre ... skat. Du ved, hvordan John er ... han siger nogle dumme ting,” sagde jeg.

”Hvad fanden sker der for dig? Her troede jeg, at...” hun begyndte at græde.

Jeg lagde forsigtigt armen om hende og sagde: ”Det har ikke noget på sig ... jeg tror bare ikke ... ja, hun ikke har det så godt ... det har nogle måske tolket som ... ja, du ved...”

”Er det rigtigt?” sagde hun.

”Ja.”

”Det er ikke ligesom din far ... med hans hang til at glo efter kønne piger?”

”Nej ... bare fordi hun er køn ... betyder det ikke...”

”Så du synes, hun er køn ... og jeg er ikke.”

”Nej, det var ikke det, jeg mente ... du er dejlig. Det ved du da.”

”Synes du?”

”Ja, du er min dejlighed.”

København, oktober 1978

1. Kapitel. 1) *Salomos Højsang*. 2) *Kys mig, giv mig kys af din mund, thi din kærlighed er bedre end vin*. 3) *Lifligt dufter dine salver, dit navn er en udgydt salve, derfor har kvinder dig kær*. 4) *Drag mig efter dig, kom, lad os løbe; kongen tog mig ind i sine kamre. Vi vil juble og glæde os i dig, prise din kærlighed fremfor vin. Med rette har de dig kær*.

Jeg læste med en lidt usikker stemme. Det var ikke noget, jeg var vant til at gøre og passede også på ikke at læse for højt. Jeg ønskede ikke, at hr. Larson kom og kiggede, for det var mit øjeblik med Louise. Hun skulle høre, at jeg ikke havde glemt hende. Regnen slog ind på vinduet, og jeg havde slukket al lys, undtagen en lampe på skrivebordet. Måske kom hun ikke, jeg sad jo ikke i klasseværelset, hvor hun havde vist sig.

Jeg sad på viceinspektørens kontor, men hun kendte jo skolen godt. Jeg var fortrøstningsfuld og fortsatte med at læse. Pludselig ringede telefonen, og jeg hoppede helt i stolen, hvem kunne finde på at ringe nu?

Skulle jeg tage den? Alle var gået hjem, og det var sikkert bare forkert nummer. Telefonen blev ved med at ringe, og jeg tog røret, og en stemme sagde: ”Jeg kan ikke komme der ... kun i klassen.”

”Louise,” sagde jeg, og hørte et klik i den anden ende af røret, ”Louise, jeg...”

Dyt, dyt sagde det, og jeg lagde på. Hun havde hørt mig, uden at vise sig, men hvorfor kunne hun ikke komme her? Alt var mærkeligt med Louise, at hun viste sig for mig og talte med mig. Min ide med at læse højt for hende af et langt kærlighedsdigt.

Jeg var en rationel mand, men alligevel ikke. Sad jeg ikke på en mørk efterårsaften på skolen, når jeg i stedet for kunne holde weekend og være sammen med Marianne. Jeg var lidt skuffet over mig selv, men jeg kunne ikke slippe den pige.

København, efterårsferien, oktober 1978

Marianne og jeg skulle giftes til foråret. Brylluppet skulle stå i den kirke, hvor hun var døbt og konfirmeret af den samme præst. Hun var taget glad hjem til sine forældre i efterårsferien med hovedet fuld af planer for brylluppet. Jeg var alene hjemme, da en grim forkølelse gjorde mig sengeliggende. Jeg tændte for fjernsynet, men slukkede igen, gik ud i køkkenet og lavede en kop kaffe. Det var torsdag eftermiddag, og jeg var efterhånden helt frisk igen. Kiggede ud på kastanjetræernes brune løv, og så børn samle kastanjer i små poser. Det fik mig til at tænke på skolen, og Louise. Min højtlesning havde ikke fået hende til at komme og lytte til ordene om kærlighed, mærke min længsel efter hende.

”Hvad er det du læser?” spurgte Louise.

Jeg fik et chok. Nu havde jeg prøvet flere gange at sidde her i klasseværelset og læse højt, men intet var sket. Siden den aften, hvor hun havde sagt, at hun kun kunne komme i klassen, havde jeg sat mig i det gamle klasseværelse og læst. Jeg havde hele tiden skævet hen til døren, mens jeg læste, men intet var sket. Nu stod hun der, hendes lyse hår var samlet i en hestehale. Hun var smuk og gennemsigtigt.

”Højsangen,” svarede jeg.

”Hvad er det?” spurgte hun.

”Det er en tekst om kærlighed.”

”Kærlighed?”

”Ja, kærlighed ... ligesom at have en kæreste ... og være glad for ham.”

”Jeg har ingen kæreste...”

”Vil du gerne have en?”

”Måske,” hun kiggede ud ad vinduet.

Noget holdt mig fra at gå hen og tage hendes hånd, for der var en urørlighedszone mellem hende og mig. Jeg var også bange for, at hun ville forsvinde og gå i opløsning.

”Skal jeg læse videre?” spurgte jeg.

”Ja tak”, svarede hun.

Hun var så høflig og gammeldags, at det greb mig om hjertet.

Kapitel 1, 5) *Jeg er sort, dog yndig, Jerusalems døtre, som Kedars telte, som Salmas forhæng.* 6) *Se ej på mig, fordi jeg er sortladet, fordi jeg er brændt af solen. Min moders sønner, vrededes på mig, til vingårdsvogterske satte de mig – min egen vingård vogted jeg ikke.*

Hun fniste lidt og sagde: ”Det er meget mærkeligt ... det du læser.”

”Skal jeg læse noget andet?” spurgte jeg.

”Nej, jeg kan godt lide det,” svarede hun.

Jeg forstod heller ikke helt, hvad jeg læste, men det lød smukt.

København, november 1978

”Højsangen er poesi af en sjælden kvalitet,” sagde den katolske præst, Elias Niemann. Jeg deltog i hans studiekreds om Det Gamle Testamente. Niemann var god til at fortælle, for han gjorde teksten levende og spændende og var væsentligt bedre til oplæsning end mig. Mange kunstnere havde gennem tiden ladet sig inspirere af ”Højsangen”. Goethe havde elsket ”Højsangen” og kaldt den: ”det fineste og uforligneligste udtryk for kærlighedens lidenskab og ynde.”

”Ja, jeg deler Goethes begejstring for disse digte ... deres bramfrihed ... deres sensualitet og at de besidder en

sanselighed, der er til at tage og føle på. Derfor blev de også sunget på værtshuse dengang,” sagde Niemann, og viste endnu et lysbillede.

På den vintermørke allé gik jeg og tænkte på nogle billeder Niemann havde vist. Han havde vist mange billeder inspireret af ”Højsangen”, men især billederne af Edward Burne-Jones. Der var et eller andet ved dem, som betog mig. Ordene: ”du er min, og jeg er din”, hjemsøgte mine tanker. Det var jo sådan det var, og det var det, jeg prøvede at sige med disse digte. Min kærlighed stoppede ikke, fordi Louise var død, den rakte videre - ind i døden. Jeg satte mig på en bænk, og gemte mit ansigt i hænderne. Jeg ville have hende tilbage, skønt porten var lukket. Banke på, så det gav genlyd hele vejen ud i universet, og lade min kærlighed finde hendes hjerte, få det til at slå i min favn igen.

Bibliotekaren havde fundet en bog om prærafaelitterne. Jeg bladrede i den, men fandt ikke billederne fra Højsangen, men der var mange andre billeder med religiøse motiver. Jeg kunne godt lide den måde prærafaelitterne malede på.

Min far havde elsket at fortælle om de danske guldaldermalere. De få søndage, hvor jeg ikke spillede fodbold, tog han mig med på Den Hirschsprungske Samling. Han fortalte mig om de bedste malerier fra den tid, men hans store kærlighed var Vilhelm Hammershøi. Jeg tror, at han i sit stille sind beundrede Hammershøis eksistentielle melankoli. Han mødte det københavnske lys i hans malerier. Gråvejrsløset. I disse stunder havde min far byen for sig selv. Væk var turisterne på Langelinie, kun hundelufferne og min far var ude at gå, mens Gefionspringvandet bruste vildt igennem regnen.

København, december 1978

Julehjerter og guirlander overalt på skolen, og i de små klasser havde eleverne nissehuer på og ondt i maven. De kunne næsten ikke vente på, at det blev juleaften.

Marianne kom hjem med poser fra Magasin, og et hemmelighedsfuldt smil, mens hun sagde: ”Ikke kigge, Søren.”

Jeg forsøgte virkelig at være glad, men det eneste tidspunkt jeg levede for, var fredag eftermiddag med min oplæsning af Højsangen. Jeg prøvede virkelig at slippe mindet om Louise. Et par fredage undlod jeg at sidde i klassen og læse højt, men uroen i min krop drev mig rundt om søen i højt tempo. Hele tiden dukkede små glimt op fra de lykkelige år. Hvorfor kunne jeg ikke slippe hende? Hun var død og borte.

”Æhm ... jeg... nej, jeg tror ikke, at...” fremstammede jeg.

”Giv dig tid, Søren ... jeg lytter sammen med Gud,” sagde Niemann.

”Jeg er jo ikke ... ja, katolik.”

”Men du er kristen, ikke sandt?”

”Jo, jeg er døbt, og ... konfirmeret.”

Det føltes lidt akavet for mig at sidde og tale med en præst, en katolsk præst. Det havde jeg aldrig gjort før, men det hele kom sig af, at jeg ikke kunne finde de illustrationer af Edward Burne-Jones noget sted. Jeg vidste ikke, hvorfor jeg var så opsat på at finde dem, men de trængte sig mere og mere på. Ordene om hjertet, der vågede under søvnen og hørte den elskede kalde gennem nattens dugtåge.

Jeg havde mødt Niemann en dag på vej hjem fra skolen. Han var en venlig mand, og var standset op og havde snakket med mig om den aften med Højsangen. Jeg var buset ud med, at jeg havde forsøgt at få fat i disse illustrationer af Edward Burne-Jones, men forgæves. Niemann havde grinet lidt og havde sagt: ”Egentlig burde jeg ikke sige det ... men disse

glimrende illustrationer er i en bibel fra reformationen ... genoptrykt en del gange.”

”Nå,” sagde jeg.

”Hør, skal jeg ikke tage nogle kopier af dem?”

”Jo ... tak, det vil være dejligt. De var virkelig flotte.”

”Godt. Jeg giver dig dem næste gang på skolen.”

Der gik ikke lang tid, før jeg fik kopierne af Niemann, og på en eller anden forunderlig vis kom jeg til at sige, at jeg læste højt af Højsangen.

”Den har gjort et stort indtryk på dig,” sagde Niemann.

”Ja ... det har den ... den er så smuk og bevægende i sin kærlighedserklæring,” sagde jeg.

”Jeg fornemmer, der er mere bag, Søren?”

”Jeg...” sagde jeg, men stoppede, idet nogle elever gik forbi. Niemann lagde hånden på min skulder og sagde: ”Du er altid velkommen til at komme og snakke.”

Nu sad jeg her og prøvede at forklare, hvorfor jeg læste Højsangen. Det gik ikke særligt godt. Jeg kunne ikke få mig selv til at fortælle sandheden, men fornemmede, at Niemann vidste, jeg veg udenom. Han pressede mig ikke til at sige det, men afsluttede samtalen med et: ”Jeg vil bede for dig, Søren.”

Det var sidste skoledag før juleferien, og det var forfærdeligt. Hvordan skulle jeg komme igennem knap 14 dage uden Højsangen, og Louise. Hun havde ikke vist sig for mig siden den sene eftermiddag i efteråret. Jeg vidste ikke, hvorfor hun ikke kom. Men en ting var der sket, jeg var blevet bedre til at læse op. Det kom sig nok af, at jeg bedre forstod billedsproget i teksten nu. Niemanns foredrag havde virkelig åbnet op for den verden Højsangen foregik i. Indtil flere gange havde jeg læst kapitel et, og med Edward Burne-Jones' illustrationer liggende ved siden af begyndte min fantasi at gå ind i de skønne billeder i teksten. Så blidt og nænsomt lagde jeg hende på et leje med Libanons duft. Louise var blevet en

smuk, ung kvinde. Det døden afskar hende fra at blive, det blev hun i min drøm.

Jeg forstod ikke mig selv, men det betød intet mere. I drømmen var hendes hud varm og blød, og natten var en lykkelig forening mellem to kroppe, der elskede hinsides døden.

For jeg havde stået ved Louises kiste sammen hendes familie, klasse, lærere og rektor. Alle stod blege og tavse ved graven en iskold januardag. Marianne havde smidt en rose på kisten, og havde set på mig et kort øjeblik. Bagefter havde jeg sagt til hende, at det var stort gjort, men hun havde blot nikket med hovedet.

København, januar 1979

Der var sket noget mærkeligt i juleferien. En nat var jeg vågnet og var stået op, og havde kigget ud ad vinduet og set på den vintermørke sø. Et tyndt lag sne lå på stien. Jeg bemærkede en skikkelse på stien, den stod helt ubevægelig og kiggede på huset. Det var lidt underligt på denne tid af natten, syntes jeg. I et kort glimt kom skikkelsen nærmere, og jeg så Louises ansigt. Jeg for ud på gaden, men hun var væk, og der var ingen fodspor i sneen. Hvorfor viste hun sig her?

København, marts 1979

Kapitel 2,10) *Min ven stemmer i, og siger så til mig: Stå op, min veninde, du fagre, kom!* 11) *Thi nu er vinteren omme, regntiden svandt, for hen* 12) *blomster ses i landet, sangens tid er kommet, turtelduens kurren høres i vort land.*

”Kom, Søren,” sagde Louise, og tog min hånd.

Jeg rejste mig og fulgte hende og mærkede hendes hånd var kold, og ansigtet utydeligt.

”Hvor skal vi hen, Louise?” spurgte jeg.

”Det får du at se,” svarede hun.

En duft af kanel fyldte mine næsebor. Hun åbnede en dør og sagde: ”Vær ikke bange, Søren,” og slap min hånd.

”Nej, du må ikke gå, Louise,” råbte jeg, og faldt ud i tomheden.

Jeg slog øjnene op, og så hende række hånden ud mod mig, mens hun sagde: ”Jeg søgte, men fandt ham ikke...”

”Så hørte du alle mine ord,” udbrød jeg.

”Ja.”

København, april 1979

”Så du er sammen med hende hver nat?” spurgte Niemann.

”Nej, ikke om natten ... kun på skolen ... fredag eftermiddag. Kun der viser hun sig for mig,” svarede jeg.

”Når du læser højt ... af Højsangen.”

”Ja, så kommer hun ... nogle gange ... som en ung kvinde.”

”Og så er I sammen?”

”Du får det til at lyde så tarveligt.”

”Undskyld, det var ikke meningen ... jeg prøver bare at forstå, Søren.”

”Det er så smukt ... intet adskiller os.”

Jeg havde opsøgt Niemann, jeg følte, han var den eneste jeg kunne betro mig til. Min egen læge ville tro, at jeg var skrupskør, og udskrive piller. Men det var så virkeligt for mig, jeg var slet ikke i tvivl.

Niemann sagde ingenting, og tændte sin pibe.

”Du synes jeg er gal, ikke?” sagde jeg.

”Søren ... jeg forstår godt din sorg ... og Højsangen er en fantastisk bog, og den har hjulpet dig i din sorg,” sagde Niemann.

”Det er det eneste jeg lever for ... forstår du det ikke?”

”Søren, du må give slip. Hun kommer ikke tilbage ... hun er hos Gud.”

”Nej, hun er hos mig.”

”Måske du skulle søge hjælp?”

”Det har jeg prøvet ... det hjælper ikke.”

Niemann sukkede dybt, tog piben ud af sin mund, og lagde sin hånd på min skulder og sagde: ”Prøv at leve ... med dem, som elsker dig.”

Liseleje, april 1979

Jeg var alene på den forårstomme strand, hvor grønne bølger slog ind på stenene. Jeg burde egentlig male det sommerhus, vi lige havde købt, men noget drev mig ned til havet. En trang til at blive beroliget af bølgernes lyd. Jeg var vågnet midt om natten, jeg havde hørt Louise kalde på mig, mens hun rakte sine arme ud mod mig. Jeg tændte lyset, men der var helt stille, og faldt i søvn igen, men mærkede pludselig en hånd på min arm. Jeg vendte mig, og så Louises opløste ansigt. Hvorfor havde hun forladt skolen?

Kun der var vi sammen og lykkelige. Hun havde lovet mig, aldrig at forlade skolen, for det ville dræbe hende. Senere ringede Marianne og spurgte: ”Hvordan går det med at male huset?”

”Fint ... det tager lidt længere tid, end jeg havde regnet med,” svarede jeg.

”Skal vi hyre en til at gøre det?”

”Nej, nu ser vi, hvor langt jeg når.”

Jeg gik ud i skuret, og fandt malerbøtten med farven sort. Jeg tog en pensel og gik i gang med at male og nåede halvdelen af huset, før det blev mørkt. Rensede mine hænder med terpentin, og gik ind i huset, tog bilnøglerne. Jeg måtte hen til skolen, jeg ville sikre mig, at hun stadig var der.

København, april 1979

Kapitel 4, 12) *Min søster, min brud er en lukket have, en lukket kilde, et væld under segl.* 13) *Dine skud er en lund af granattræer med kostelige frugter, kofe, 14) nardus og kalmus og kanel og alle slags vellugtstræer, myrra og safran og aloe og alskens ypperlig balsam. 15) Min haves væld er en brønd med rindende vand og strømme fra Libanon.*

En liflig duft af kanel bredte sig i klasseværelset. ”Louise,” sagde jeg, og kiggede hen mod døren, men den var lukket. Duften blev stærkere, og jeg kiggede hen mod vinduet, hvor hun stod med ryggen til mig.

”Louise, hvorfor står du der?” spurgte jeg.

Hun svarede ikke. Jeg rejste mig forsigtigt, jeg var bange for at se hendes ansigt. Synet af det opløste ansigt forfulgte mig stadig.

”Er der noget galt?” spurgte jeg.

Hun vendte sig imod mig, hendes ansigt var ungt og trist. ”Hvorfor er du vred på mig?” spurgte hun.

”Jeg er ikke vred på dig,” svarede jeg.

”Må jeg så ikke gå nu?”

”Nej ... aldrig ... vi hører sammen.”

”Søren, jeg er død.”

”Nej, har du glemt alt ... den nat du sagde, du elskede mig,” sagde jeg, og greb fat i hende, men fandt mig selv alene i dødens nederlag.

København, maj 1979.

Alt var slut. Louise havde forladt mig og Marianne, for ingen af dem kunne elske mig mere.

”Det giver ikke mening for mig at være sammen med dig mere,” sagde Marianne.

”Jamen, vi skal jo ... giftes,” udbrød jeg.

”Nej, Søren, det er slut.”

”Slut? Hvad med brylluppet ... alle dem vi har inviteret?”

”De overlever nok ... desuden kender de sandheden om dig.”

”Sandheden?”

”Søren, du er meget syg ... du må søge hjælp.”

”Forstår du ikke”, sagde jeg, og prøvede at tage hendes hånd, men Marianne rejste sig, og tog sin frakke på, mens hun sagde: ”Flyttemændene kommer efter resten i morgen.”

Kærligheden havde gjort vilde ting ved mig, fordi jeg havde anglet efter Louises kærlighed. Hver dag havde jeg prøvet at vise mig værdig til den med mine forsøg på at være verdens bedste lærer. Ene og alene for hendes skyld, for hun havde fået det bedste frem i mig, men forgæves.

For den aften indså jeg, at det alt sammen havde været forgæves. Hun havde strøget ud af klasseværelset, da jeg havde

prøvet at stryge hende over kinden og havde sagt: ”Min smukke pige.”

Og så skete det helt forfærdelige, for som i slowmotion var hun faldet trin for trin ned ad den stejle trappe. Jeg styrtede ned ad trappen, faldt på knæ og prøvede at blæse liv i hendes næsebor.

Men livet havde forladt hende.

Ordene fra Højsangen lød i mit hoved: ”Jeg er syg af kærlighed.”

PIGEN FRA 7. C

Søren er lærer på en katolsk privatskole og forelsket i en af sine elever. Søren's kæreste kæmper for at få hans opmærksomhed, fordi hun ønsker, at de skal få et barn sammen. Men Søren har kun et ønske – at pigen fra 7. C ser ham.

En dag gør Søren en uhyggelig opdagelse på skolen, og mystiske ting begynder at ske.

RAGNAR